

er fket, gaar man hyderligere i den Retning, som det ærede Medlem netop ønsker. Man hævder endnu skarpt, at Naturalarbeidet er det heldigste, i det Mindste paa Landet; i Kjøbstæderne og Kjøbenhavn er der som Regel ikke Spørgsmaal om Andet end Licitation som i andre offentlige Arbejder. Jeg er ikke saa stærk en Tilhænger af at gaa bort fra Naturalarbeidet, at jeg skulde sætte Pris paa, om man gjør det, men paa den anden Side er jeg sikker af den Mening, at man passende kan overlade vedkommende Kommunalbestyrelse at tage selvstændig Beslutning om, hvorledes Arbeidet skal udføres, og ikke forbyde den ved Lov at gjøre, hvad den anser for rigtigst. Jeg er kjendende Rigtigheden af, hvad det ærede Medlem sagde, at Bestemmelsen i § 3 er affattet noget forsigtigere end det oprindelige Lovforslag, men alligevel aabnes der en Udgang for Kommunalbestyrelsen til ved sin Beslutning at udføre Licitationsarbejde, eller Afford, hvis det anses for rigtigst. Jeg vilde ikke være tilfreds med en Lov, som gif saa vidt, at den forbyd vedkommende Kommune at gaa over til at anvende Afford eller Licitation. En anden Sag er at sige: Vi fastholde, hvad vi have, og det maa ikke bero paa Kommunalbestyrelsens Beslutning, om de ville gaa over til noget Andet. Det ærede Medlem vil i Landkommunalloven se en Tendent's hos Lovgivningen til at fastsætte, at det skal blive saaledes, som det er, men det er ikke rigtigst, Landkommunallovens Bestemmelse kan kun betyde, at dette Forhold kun kan ordnes ved Lov. Hvorledes; denne Lov skal affattes, maa altsaa overlades til vedkommende Tids Lovgivning, uden at man kan sige, at Landkommunalloven peger i den ene eller den anden Retning.

Breinholt: Ganske vist har jeg, som den høitærede Minister udtalte, ment, at der i Landkommunalloven viser sig en Tendent's i den omtalte Retning; thi ellers veed jeg ikke, hvorfor denne eneste Undtagelse skulde gjøres, og det overfor et Blihtarbejde, der ikke er mere indviklet end saa mange andre; det er muligt, at jeg tager feil, men det er min Opfattelse, at den høitærede Minister erindrede om, at der navnlig i 1872—73 har været fremsat et Forslag, der endnu stærkere gif i den af mig paaanførte Retning, end det, jeg her har udtalt mig imod, og jeg kan som han tilføie, end Ministerens eget Forslag, hvor Naturalarbeidet var sat i Spidsen. Jeg er kjender ogsaa fuldt ud, at den nu foreliggende § 3 i Lovforslaget gaar mere i den Retning, som jeg ønsker, end Ministerens Forslag. Men jeg skal sige, at

jeg har sandelig heller ikke i 1872 kunnet give den ærede Ministers Forslag min Tilslutning. Da her nu, som Ministeren indrømmer, aabnes en Vej, gives en Mulighed for, om end, som jeg før omtalte, ganske vist ad Omveie, at komme ind paa Affordarbejde, maa jeg vedblivende indtage samme Stilling overfor denne Bestemmelse som overfor en endnu tydeligere og klarere.

Ordføreren (Steffensen): Jeg vil blot gjøre en Bemærkning i Anledning af, at det ærede Medlem udtalte, at han ikke kunde indse, hvorfor Landkommunallovens § 17 har skarpt accentueret, at der ikke maa finde nogen Forandring Sted i Naturalarbeidet for Snekastningsarbejds Vedkommende, medens den ellers tillader det, naar det ikke var, fordi den netop vilde fastholde, at Naturalarbeidet ikke maatte forandres i Fremtiden. Der er dog en Grund, som ligger temmelig nær, thi paa den Tid var og ogsaa nutildags er Snekastningsarbeidet ikke et Kommunalarbejde, det var ikke Kommunernes Bligt at tage sig af det, og det er det ikke indtil Dato, det er Sogneens, men Landkommunalloven indskrænker sig ganske naturlig til at omhandle de Anliggender, som ere kommunale. Naar den saa fører denne Bestemmelse til, maa det finde sin ganske naturlige Forklaring deri, at den ikke vil lede Kommunerne paa Vildspor, til at tro, at Snekastningsarbeidet var Noget, der var kommet ind under dem, og som de kunde behandle paa samme Maade som kommunalt Arbejde. Der er altsaa forsaavidt en ganske plausibel Grund til denne Bestemmelse. Men fra det Dieblit, at man er paa det Rene med, at Snekastningen bør være et kommunalt Arbejde, maa man ogsaa nødvendigvis give Regler om, hvorvidt det skal behandles paa samme Maade som andet Kommunalarbejde, eller om der skal gives særlige Regler derfor. Nu er jeg ganske paa det Rene med, at efter Snekastningsarbejds Natur kan man ikke føre det ind under Landkommunallovens Regler i § 17 og lade det udføre mod Betaling; man maa have særlige Regler, og Udvalget har ogsaa været enig i, at det bør holdes skarpt frem, at Snekastningen in natura paa Landet maa være det Principale og Hovedsagen, men paa den anden Side kan man ikke affære fra, at Arbejdet udføres ved leiede Folk. Naar man udtrykker det saaledes som i sidste Stykke af § 3, nemlig at, efter Forslag af Sogneraadet kan Amtsrådet for 3 Aar ad Gangen bestemme, at Snekastningen skal udføres som anført for Kommunens Regning paa saa-